

La Pegatina: «Ara com ara no hi ha diversitat en l'escena musical catalana»

Parlem amb Adrià Salas i Axel Magnani, dos dels membres de la banda montcadenca, sobre el seu recorregut musical i el seu nou EP íntegrament en català, 'La meva gent'

La Pegatina | P. Walter

Ara fa 15 anys va veure la llum un primer disc autoeditat pel grup de Montcada i Reixac **La Pegatina**, titulat *Al carrer!*, que marcaria un abans i un després en la forma de distribuir la música a Catalunya. Va ser la primera vegada que un artista català penjava les seves cançons en lliure descàrrega a Internet. La banda va trencar les barreres de l'escena mestissa barrejant rumba, ska i patxanga frenètica. Des de llavors han enregistrat onze treballs i han fet gires per quatre dels cinc continents. Només els queda l'Àfrica. L'any que ve celebraran dues dècades de trajectòria i, com a pròleg, han presentat el seu primer disc íntegrament en català, l'EP de sis cançons *La meva gent* (Calaverita Records, 2022). Hem quedat per parlar-ne amb el cantant i compositor, Adrià Salas, i el trompetista Axel Magnani, d'una formació coral que actualment triomfa arreu del planeta sense renunciar als seus orígens de perifèria.

Montcada i Reixac (Adrià Salas, Rubén Sierra i Ovidi Díaz), una ciutat treballadora de l'àrea metropolitana de Barcelona. Com era la vostra vida de petits?

Adrià Salas: Jo anava al col·le públic Elvira Cuyàs, davant de casa meva, i només parlava en català amb la meva família, perquè la majoria de nens eren castellanorparlants. Era el catalanet, perquè la perifèria de Barcelona és així, amb una vida com la de tants altres nens, jugant a bàsquet, estudiant? A casa sempre hi havia pressió: "Fes el que vulguis, però treu matrícula en tot". Això m'ha condicionat sempre a no deixar res a mitges i fer les coses el millor possible. El Rubén i l'Ovidi són dos anys més grans i anaven a La Salle? i els tenia una mania! A mi m'havien educat amb uns altres valors, estava a tope amb l'escola pública. Ens vam conèixer al Casal de Joves de Montcada, jo estudiava per a la Selectivitat i ells ja estaven a la ?Uni'.

Quin va ser el vostre primer contacte amb la música?

A.S: Fèiem vida al poble. A Barcelona, tot i que és al costat, hi anàvem relativament poc. De més petits, amb la família, a comprar a La Maquinista o algun dia al cine. Recordo un dia que el Rubén em va dir: "Vine amb mi, anem a Barcelona que han obert un lloc on fan kebabs". Jo no sabia què era, perquè era el primer restaurant d'aquest tipus! Era l'època del *boom* del mestissatge, cap al 2003. Hi havia molt de moviment musical al barri del Raval, **Manu Chao** havia vingut a Barcelona i gent de l'Argentina o del Nord de l'Àfrica s'ajuntaven al Gòtic per tocar? Aquell va ser l'ambient en què vam començar a escriure les primeres cançons, mentre fèiem vida nocturna per aquells barris de la ciutat.

A quins concerts anàveu en aquella època quan éreu uns xavals?

A.S: Anàvem a tots els concerts del mestissatge, des de **Che Sudaka**, dels qui en Rubén era el fan número 1, fins als bolos clandestins de **Manu Chao**. I també de **Macaco**, **Ojos de Brujo**, **Dusminguet**, **Amparanoia**, **Jaleo Real**, **Costo Rico**? Tots! Va ser una època molt *guapa*. Quan anàvem al Senglar Rock tocaven aquests grups, però també hi havia el **Fermin Muguruza**, els **Gadegang**, la gent de l'Enderrock? Molava tot allò. Quan tornàvem a Montcada agafàvem l'autobús nocturn que anava a Granollers, i molta gent ens recorda de tocar-hi versions. Sempre agafàvem el bus de les quatre de la matinada, perquè el conductor ens hi deixava tocar. De fet, l'home surt als crèdits del primer disc!

EL DISC QUE LA PEGATINA NO NECESSTIVA FER

Heu trigat 19 anys a gravar un disc íntegrament en català? Per què ara?

A.S: A cada disc hem inclòs una o dues cançons en català? Però la gent s'ha quedat amb "El gat rumbero", que és una cançó del 2009, o "Aquí és Nadal i estic content", que és del 2010? i ja són clàssics. Necessitàvem gravar noves cançons en català de **La Pegatina** que ens donin joc a l'escenari. Sempre n'he escrit, perquè quan plantejo un disc potser faig quaranta cançons. Però la veritat és que després molt sovint descartem les que són en català, molts cops per una qüestió de coherència artística amb la resta del disc. A més, l'any vinent farem vint anys i era una assignatura que ens quedava per fer. Venim de presentar un disc amb col·laboracions internacionals, i ara ens agradava la idea de publicar un disc molt local. Som un grup que toca per tot el món, però que al mateix temps volem explicar a tothom d'on som i d'on venim, que el públic de França, Holanda o Mèxic sàpiga que cantem en català perquè és la nostra llengua. En realitat, **La Pegatina** no necessitava fer aquest disc, però ens venia de gust. És un regal per al nostre públic.

La Pegatina Foto: P. Walter

Per què dius que no ho necessitàveu?

A.S: Som un grup que hem tocat per tot arreu amb bandes internacionals que assoleixen unes xifres d'escàndol. A la mínima que arribem a aquest punt, ens podríem oblidar d'on venim, però ens agrada tenir cançons en català perquè sinó ens desarrelem, i nosaltres som d'aquí. A més, sempre ens hem sentit pressionats per fer més cançons en català?

Per què?

A.S: Al principi de tot ens costava d'entendre, per exemple, perquè no sortíem més a l'Enderrock si érem un grup de Montcada! Que som menys catalans que els altres? O si es parlen dues llengües, per què hem de cantar en català per sonar a les ràdios de Catalunya? Fins que no vam entendre que venim d'una dictadura que va voler acabar amb el català, que cal protegir la llengua i que hi ha d'haver una estratègia per cuidar-la, ens va resultar una mica dolorós. Però al final no hem de tenir por de donar peixet al català, perquè mai no s'acabarà imposant al castellà, que és una de les llengües més parlades del món. Potser no caldria ni aprendre'l, perquè sense voler ja el sabries.

AXEL MAGNANI: Des del punt de vista d'una persona que ve de fora de Catalunya o d'Espanya, crec que és una riquesa cultural molt gran que es parlin dues llengües i que des de petits els nens les puguin aprendre. El bilingüisme ens prepara millor per entendre el món i les diferències culturals.

Els Amics de les Arts, The Tyets, Santa Salut i Jazzwoman són les col·laboracions del nou disc. Què els uneix?

A.S: En català havíem col·laborat només amb **Oques Grasses** i **Txarango**, i hi havia col·laboracions pendents, per exemple amb **Els Amics de les Arts**.

A.M: **La Pegatina** té la versatilitat de barrejar-se amb artistes d'estils, països i cultures diferents. No ens fa por i, en general, surten coses molt *guapes*.

A.S: Quan vam gravar el tema amb **Love of Lesbian** ens van dir que no aniria bé, que eren estils molt diferents? que hi havia una barrera amb els *indies*. Però va caure!

A.M: Sobretot hem volgut col·laborar amb artistes més joves, perquè per nosaltres és important connectar i aprendre dels joves, que tenen una visió diferent. Tancar-nos en la nostra generació no fa per **La Pegatina**. Hem de trencar barreres.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=ap6ApEXSD1Y>

Creieu que els músics es tanquen massa generacionalment?

A.M: Sí i no ho acabo d'entendre. Hi ha músics de la nostra generació que parteixen del punt de vista que tot el que fan els joves és una merda, però no és veritat. El prisma dels artistes emergents és totalment diferent.

A.S: Els nous artistes han nascut d'una situació diferent i amb uns altres referents. Volen trencar amb el que s'ha fet anteriorment, han connectat amb les músiques urbanes i han començat a fer servir un llenguatge que fins ara ningú no utilitzava.

A.M: Em recorda molt l'arribada del hip-hop a França durant els noranta. Els meus pares no ho entenien, i encara no ho entenen, els semblava horrorós. Però la nostra generació va flipar. Recordo que em deien que el que jo escoltava era una merda, i jo no voldria repetir el mateix error.

A l'Estat francès l'escena musical urbana és molt diversa, amb molts artistes provinents de famílies migrants. Com veieu l'escena catalana a nivell de diversitat?

A.M: Jo soc fill d'immigrants perquè la meua família ve d'Itàlia. De petit a l'escola francesa hi havia molta barreja amb gent del Marroc, del Senegal, de països de l'Est? i sempre he estat en contacte amb aquesta diversitat. Hi ha hagut conflictes, però també projectes culturals molt potents. Quan vaig arribar aquí em semblava tot molt estrany: a l'escenari només hi havia gent blanca tocant. Ara com ara, no podem dir que hi hagi diversitat en l'escena musical catalana, tot i que les coses van canviant de mica en mica, per exemple amb gent com **Morad**.

LA CONSCIÈNCIA PLENA

Al disc hi ha molta base rumbera i festiva però també molt de pop.

A.S: És un disc de rumba country! Com que és un regal per a la gent a qui ja agradava **La Pegatina** en català, hem fet cançons que poguessin connectar estilísticament. No volíem fer experiments i hem anat a l'essència del que la gent entén que som, bàsicament un grup de rumba i ska. Hem fet això amb el toc pop del productor, Tato Latorre, que sobretot es mou en aquest món.

A.M: Després de vint anys ha estat bé treballar amb un productor extern que ens ha ajudat a explorar aquesta sonoritat. En Tato ens ha ensenyat una manera de produir que mai no hauríem imaginat, tot i que al final ens ha guiat la nostra identitat.

També hi ha alguna lletra melancòlica...

A.S: Les lletres depenen de l'època... A vegades estic més punki i en altres moments, no tant. En aquest disc quasi totes les cançons van pel mateix camí i parlen de la salut mental, perquè necessitem descansar el cap, cal estimar-se un mateix per poder oferir-se als altres? Som una mica *mindfulness*.

La Pegatina Foto: P. Walter

La salut mental és un dels grans temes del nostre temps. Ha augmentat el consum d'ansiolítics i antidepressius i també s'ha disparat el suïcidi juvenil?

A.S: Tothom ha sortit bastant tocat de la pandèmia. Actualment hi ha un detall bastant curiós sobre la generació Z, que basa els seus mems a les xarxes bàsicament en problemes de salut mental. El suïcidi o la falta d'autoestima són els temes principals. La nostra generació, en canvi, fem mems per riure'ns dels polítics. És un símptoma preocupant de què passa pel cap de la gent més jove.

A.M: Fa poc vaig veure un documental sobre xarxes socials i joves que explicava que fa cinquanta anys, al llarg de 24 hores, passàvem 24 minuts rient. I, en canvi, avui dia s'ha reduït a un minut. La comparativa diu força del nostre estat mental. I, a més, hi ha l'omnipresència de les xarxes, l'esclavitud dels 'm'agrada' i la imatge? Si tens 15 anys i no tens la maduresa d'un adult, aquesta dependència et pot crear un clima nociu. La gent jove hauria de ser feliç i no ho és. I això és normal, tenint en compte el món que els estem deixant.

Un dels temes que preocupa més els joves és l'emergència climàtica. Quan feu una gira us plantegeu el cost ambiental que té agafar avions, per exemple? Teniu en compte la vostra petjada ecològica?

A.S: Hem fet canvis amb el tema del plàstic. Abans es feien servir moltíssimes ampolles als concerts, ara demanem una garrafa gran i tothom té la seva ampolla. I també ho han començat a fer altres grups. Però el tema de l'avió, no, perquè necessitem viatjar. Un dia toquem a Barcelona i l'endemà a Amsterdam, i això deixa poques opcions. Al darrer bolo que vam fer a Madrid hi vam anar amb AVE, que costa una mica més, però té un impacte menor i és un transport públic. I si actuem a Europa, les furgos viatgen per carretera i intentem allargar al màxim possible les estades, no tant per una consciència climàtica sinó perquè ens surt més a compte concentrar concerts. L'any que ve farem gira internacional i estarem cada setmana agafant vols? És inevitable. És la nostra feina!

El vostre primer Premi Enderrock va ser l'any 2009 per una categoria que es deia Millor pàgina web. Avui sona una mica arcaic, però potser és un símbol de com heu cuidat sempre tota la part de comunicació directa amb la gent?

A.S: És tal com ho fan els grups joves d'ara. Hi ha molts fenòmens que desconexim i no surten als mitjans i, de cop i volta, només per internet ja fan el seu camí. Nosaltres vam començar així, aprofitant els inicis de Facebook, que a l'Estat es va implantar el 2006. Recordo que per promocionar el primer disc en descàrrega directa vam invertir un euro al dia de publicitat a les plataformes socials enfocades al públic d'Argentina i Mèxic. Flipava perquè vam obtenir milers i milers de descàrregues! Quan no tens mitjans, has de pensar diferent i t'has de buscar la vida, t'obligues a ser original i apareixen nous camins. Ara, en canvi, ens adonem que el llenguatge tan viral que fan servir els joves a les xarxes nosaltres no el sabem utilitzar. No entenem, per exemple, algunes mecàniques de TikTok. No ho podem reproduir perquè ens funcioni amb la nostra música. No funciona, perquè no ens podem dedicar a ser joves si no ho som.

LA PEGATINA ÉS MAINSTREAM

Fa dos anys vas dir en una entrevista a Enderrock que La Pegatina estava entrant en una etapa més *mainstream*? Ho heu aconseguit?

A.S: Ho hem notat molt enguany als concerts, perquè de cop i volta hi ha famílies senceres. Abans només hi havia gent jove, i ara hi ha públic de totes les edats i nens petits. Els nostres concerts són per a públic familiar. Hem fet un canvi generacional per dalt i per baix, ja no som només un grup per públic jove i de festa, sinó que ens programen amb artistes com **La Oreja de Van Gogh**.

[View this post on Instagram](#)

A post shared by La Pegatina (@lapeгатina)

A què creieu que és degut?

A.S: Ara fa un parell d'anys vam començar a sonar a les ràdios espanyoles amb regularitat. A Catalunya ja havíem sonat, gràcies a la llei del 25% de música en català a la ràdio que, per cert, ningú compleix. I també ens posaven ràdios d'Holanda o Mèxic. Però a les espanyoles encara no? Era incomprensible. La ràdio ens ha apropiat a un públic diferent.

La Pegatina s'ha sentit menystinguda per la crítica per ser un grup 'de festa major'?

A.S: Sempre! L'altre dia un periodista d'un diari em preguntava què em semblava que diguessin que **La Pegatina** feia música de revetlla. Doncs, depèn. Si ho diu un crític d'un gran mitjà de comunicació, sé que està dient que és un concepte que no li agrada. Però si anem a qualsevol poble de Burgos o Segòvia i ens diuen que som un grup de festa i revetlla, és una altra cosa. Pot ser un elogi o no. Fa anys hi va haver el *boom* de la música indie, i tota la crítica els posava pels núvols. I com que els indies no podien entrar en el circuit de les festes majors, es va acabar creant el circuit de grans festivals.

Hi ha qui diu que els festivals són un aparador per a les marques on la música ja no té importància. Què en penseu?

A.M: El que em fa por és la uniformització de la programació artística. Avui dia, el director artístic d'un festival sol seleccionar projectes musicals a partir dels seguidors a les xarxes socials o els oients a les plataformes de *streaming*, i ja no pel gust musical o pel desig de fer descobrir un projecte nou al seu públic. I al final tothom acaba programant el mateix.

A.S: Ja no hi ha programacions que intentin ser prescriptores. Després de la pandèmia, tan sols es volen programar els grups que venen i omplen. I sempre són els mateixos. Llavors, els artistes que havien de fer el pas cap a la professionalització o els que buscaven ser descoberts es troben que no tenen espai. Hi ha una uniformització total; i ho diem nosaltres que som un grup de festivals. Al final tots semblen el mateix, no caldria que tinguessin noms diferents. Per mi, aquest és el gran problema, i no tant que les marques inverteixin en els festivals? Hi ha formats que funcionen en altres països on les marques estan obligades a invertir en cultura. Si hem de tenir un logo al darrere de l'escenari, cal que s'impliquin més. Que facin mecenatge cultural, com les antigues caixes d'estalvi, i que hi hagi un retorn a la societat.